

være klart for disse unge Mennesker, at de i det Mindste i 4 Aar ville være knyttede til Hæren som Underofficerer, hvad der naturligvis vil have til Følge, at de, der specielt ønske at pousse sig frem til Officerer, saa hurtigt som muligt ville følge en anden Vej for at naae deres Maal. Den ærede Ordfører bemærkede med Hensyn til Clevskolen, at Flertallet jo ønskede den bortstøffet, og han sagde, at Clevskolen i den nuværende Hærløv kun stod som midlertidig. Det tror jeg dog i og for sig ikke er ganske berettiget at sige, at Clevskolen kun staar som midlertidig i Hærløven; men det er ganske sikkert, at Clevskolen i sin Tid blev bibeholdt med Haab om, at den kun skulde bestaa en kortere Tid. Man vilde nemlig se, hvorledes Principet med Hensyn til de frivillige værnepligtige Befalingsmænd vilde udvikle sig. Det har jo nu vist sig, at det er en Illusion, naar man har troet ad Frivillighedens Vej at kunne faae et tilstrækkeligt Antal saadanne, og derfor har man med Rette i høi Grad sat Pris paa at bevare Clevskolen. Nu er det jo ganske sikkert, at dersom den af Flertallet foreslaaede Vej skulde vise sig at bringe tilstrækkeligt brugbare og dygtige Kræfter, hvad der er meget muligt, jeg vil slet ikke benegte det, vil det jo vistnok være rimeligt, om man hævdede Clevskolen; men at gjøre det saaledes uden videre, forekommer mig dog at være besynderligt. Jeg synes nemlig, at der nu er den samme Nærlighed som ved Forslaget 1867 for, at man bevarede Clevskolen saa længe, indtil man faae, at man virkelig fik det Udbytte af de andre Bestemmelser, som man nu ventte, og som man ogsaa ventede af Hærløven, men forgjæves. Den ærede Ordfører viste, hvorledes man efterhaanden var kommen op i Mærene, saaledes at den nuværende Hærløv, om jeg husker ret — har to Aar, i hvilke Vedkommende skal være knyttet til Hæren som Befalingsmænd, i det fibst foreslagte Forslag 3 Aar, og nu var det blevet til 4 Aar. Det er ganske vist, at der her har fundet en Stigning Sted; men det forekommer mig, at den Modstand, som den ærede Ordfører reiser derimod, er lidt besynderlig, da en lignende Bestemmelse, saa vidt jeg minde, findes med Hensyn til Sønderofficersklassen, hvor den, forekommer det mig, gik temmelig uanfægtet hen. Jeg antager, at den ærede Minister har foreslaaet den samme Bestemmelse for begge Værn, og jeg finder det ogsaa rimeligt ikke at gjøre nogen Forskjel i saa Henseende. Jeg har for mit Vedkommende, og for Mindretallets Vedkommende, iøvrigt ikke noget Videre at sige til, hvad jeg her har sagt. Mindretallet forekommer det, at den høitagtede Minister med stort Maadehold har foretaget de Forandringer og de Forsøgelse i Befalingsmændenes Antal, som ere nødvendige. Det er ganske sikkert, hvad den ærede Ordfører ubtalte, at de, jeg tror, 36 Korporaler, der ere foreslaaede ved en Bataillon, ikke i paakommende Tilfælde

ville kunne slaa til, saa at alle de mindre Underafdelinger kunne blive kommanderede af solidt uddannede Befalingsmænd; men det forekommer mig, at den ærede Ordfører, igaar tror jeg det var, — jeg svarede ikke derpaa, fordi jeg ikke ønskede at trække Forhandlingen længere ud — var lidt uretfærdig lige overfor det Forslag, der blev stillet af Mindretallet med Hensyn til Forsøgelsen af Befalingsmændseleverne, idet han mente, at deres Antal i Birkeligheden vilde blive altsor lille, man maatte gaa meget høiere op. Det forekommer mig dog, at naar man f. Ex. tager Fodfolket, vil dette Vaaben faae et Antal af 600 Befalingsmændselever til 15 Batailloner, det vil altsaa for hver Bataillon give et Antal af 40. Naar man nu regner 3 Aargange, saaledes som det paregnes til den fulde Krigsstyrke, vil det give 120 Underbefalingsmænd, og disse fordelte paa Kompagnierne vil jo give 30 til hvert. Hvis den ærede Ordfører nu vil tage disse 30 Underbefalingsmænd og dertil lægge de faste Befalingsmænd, saa tror jeg dog, at han maa indrømme, at man, selv om man regner nogle Lieutenanter fra, vil faae alle de mindre Underafdelinger godt kommanderede. Der er ved hvert Kompagni 16 Sektioner og 8 Halvdelinger, det giver 24 Underafdelinger, der skulle kommanderes, og saa maa man tillige erindre, at nogle af Halvdelingerne kommanderes af faste Underofficerer. Jeg skal med Hensyn til de Bemærkninger, der ere fremkomne fra den ærede Ordfører, fatte mig i stor Korthed. Den ærede Ordfører gik løs paa Generalinspektøren og mente, at det vilde være langt heldigere, naar disse erstattedes ved forskellige Officerer, og han antog, at det var bedst at tage dem af Stabsofficersklassen. Det tror jeg ogsaa er rigtigt, thi det er vist ikke heldigt at sende Kaptainer ud for at inspicere Batailloner; jeg antager, at disse Officerer maatte tages af Generalstaben, og der er altsaa ikke mange at vælge imellem. Jeg tror indbildertid, at den ærede Ordfører overfor, at naar den høitærede Krigsminister skal bære Ansvar for en rigtig og samvittighedsfuld Fordeling af Avancementet til Officererne, og det er han jo fuldstændig ansvarlig for, saa er det nødvendigt for ham, at han i den Henseende har Raadgivere, der se paa Alle med ens Blik, saaledes at han ikke faa een Dom fra En og en anden Dom fra en Anden, hvilke Domme, som bekendt, kunne være meget forskellige efter de forskellige Individualiteter. Jeg indrømmer fuldstændig, at en Mand ikke kan være aldeles fuldstændig, det er klart; men naar en Mand er valgt til Generalinspektør for et Vaaben; saa har han den Fuldstændighed, at han har Ministerens fulde Tillid, den Tillid, at han er i Stand til retfærdigt, human og med tilstrækkeligt Kjendskab at kunne bedømme Officerernes Færd og deres Tjeneste. Det er efter min Formening meget mere værd, at der kommer en ensartet Dom i saa Henseende, end at denne Dom evindeligt for-